

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e**R o z h o d n u t í**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Magdalénou Kubrychtovou ve věci

žadatele: T. [REDACTED] R. [REDACTED], nar. [REDACTED]

o žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 2. 2023, kterou se domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v těchto informacích: a) jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 Mgr. Magdaléna Kubrychtová k věcem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDACTED] a [REDACTED], b) sdělení data, kdy předsedkyně soudu provedla prověrku a kontrolu uvedených spisů,

takto:

Podle § 15 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ se shora uvedená žádost o poskytnutí informace **odmítá**.

O d ů v o d n ě n í :

1. Povinnému subjektu byla dne 28. 2. 2023 doručena žádost o poskytnutí informace podle InfZ, ve které žadatel požaduje v informace, jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 Mgr. Magdaléna Kubrychtová k věcem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDACTED] a [REDACTED] a dále sdělení data, kdy předsedkyně soudu provedla prověrku a kontrolu uvedených spisů.
2. Podle § 11a InfZ odst. 1 může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

3. Podle § 15 odst. 1 pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
4. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného InfZ, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých InfZ umožňuje právo na informace omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity.
5. V souladu s citovaným ustanovením InfZ povinný subjekt nejprve zkoumal, zda je smyslem žádosti získání informace či zatížení povinného subjektu vyřizováním četných podnětů a žádostí a tedy zneužití práva na informace. Judikatura dovodila, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje.
6. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 7 As 101/2011-66 uvedl, že: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, ke její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“* K takové regulaci došlo právě novelou InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., když dle důvodové zprávy k tomuto zákonu InfZ neobsahoval výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítat žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, přičemž návrh ustanovení § 11a vycházel ze správní judikatury.
7. Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu.
8. Žadatel inicioval u povinného subjektu stovky řízení, když tato žádost o informaci je v tomto roce dvanáctou žádostí podle InfZ. Žádosti o informace směřují do žadatelem iniciovaných řízení, když se v řádu dnů po vlastním podání dotazuje, zda bylo do spisu založeno to které podání, proč zákonný soudce rozhodoval určitým způsobem apod. Také tato žádost o informace směřuje do řízení, kde žadatel vystupuje jako žalobce (věci vedené pod sp. zn. ██████████

██████████ a požaduje informace o opatření učenců v předmětných řízeních. Zároveň žadatel požaduje vyřízení žádosti ve lhůtě kratší než je zákonná lhůta 15 dnů. Žadatel tak řetězí své úkony a tím vytváří nepřiměřenou zátěž na povinný subjekt. Pouhá skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo na informace, je početnost, sériovost a stereotypnost žadatelem podaných žádostí, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Podání žadatele považuje povinný subjekt za šikanózní a zneužívající institutů zakotvených v právním řádu. V případě nejasností či vlastní nespokojenosti s rozhodnutím zákonného soudce v daném řízení žadatel podává žádost o informace podle InfZ, kterou využívá k jakémusi sdělení osobní frustrace či nesouhlasu se způsobem vedení konkrétního řízení. Povaha jednání žadatele tak nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu).

9. Obecně platí, že hlavním smyslem a účelem práva na informace je kontrola veřejné správy (moci). Co naopak není smyslem a účelem práva na informace, nastínil Ústavní soud v usnesení zde dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, když uvedl, že „*právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“. Jak již bylo zmíněno výše, povinný subjekt poskytuje zejména informace o vlastní činnosti vyplývající z jeho působnosti.
10. Povinný subjekt posoudil obsah požadované informace a při hodnocení dospěl k závěru, že se nejedná o informaci, kterou lze žadateli poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z podaných žádostí o informace žadatele je patrné, že k jejich podávání není motivován snahou o kontrolu výkonu veřejné moci či příspěví k diskusi o věcech veřejných, ale naopak zneužívá práva na informace a vytváří tak nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, který se každou takovou žádostí individuálně zabývá. Vzhledem k předchozím aktivitám žadatele a opakovaným poučením poskytnutým soudem (i v jiných řízeních) lze jeho jednání považovat zcela jednoznačně za zneužívání procesních práv. Zneužívání práva však nemůže požívat právní ochrany.
11. Z výše uvedených důvodů rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a žádost žadatele odmítl.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha dne 9. března 2023

Mgr. Magdaléna Kubrychtová
předsedkyně soudu

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e**Rozhodnutí**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Magdalénou Kubrychtovou ve věci

žadatele: T [REDACTED] R [REDACTED], nar. [REDACTED]

o žádosti o poskytnutí informací ze dne 14. 2. 2023, kterou se domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v informacích: 1) jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně soudu Mgr. Magdaléna Kubrychtová s podáním „Blanketní odvolání a stížnost ze dne 13. 2. 2023 a vyjádření žalobce k výše a níže uvedeným věcem“; 2) jaké vyvodila z obsahu podání kárné důvody a vůči kterým úředním osobám zahájila kárné řízení či postoupila věc policejnímu orgánu či státnímu zastupitelství a kterému, resp. kterým útvarům konkrétně; 3) jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně soudu s krádeží či zpronevěrou či zneužitím pravomoci úřední osoby ve smyslu originálu podání podaného dne 16. 12. 2022 a doplněného osobně na podatelně dne 19. 12. 2022, které se prokazatelně ve spisu pod sp. zn. [REDACTED] u Obvodního soudu pro Prahu 2 nenachází; 4) o způsobu doručování obávkami typu I. a III. povinným subjektem;

takto:

Podle § 15 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ se shora uvedená žádost o poskytnutí informace **odmítá**.

Odůvodnění:

1. Povinnému subjektu byla dne 14. 2. 2023 doručena žádost o poskytnutí informací podle InfZ, ve které žadatel požaduje informace: 1) jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně soudu Mgr. Magdaléna Kubrychtová s podáním „Blanketní odvolání a stížnost ze dne 13. 2. 2023 a vyjádření žalobce k výše a níže uvedeným věcem“; 2) jaké vyvodila z obsahu podání kárné důvody a vůči kterým úředním osobám zahájila kárné řízení či postoupila věc policejnímu orgánu či státnímu zastupitelství a kterému, resp. kterým útvarům konkrétně; 3) jaká zákonná či jiná opatření učinila předsedkyně soudu s krádeží či zpronevěrou či zneužitím pravomoci úřední osoby ve smyslu originálu podání podaného dne 16. 12. 2022 a doplněného osobně na podatelně dne 19. 12. 2022, které se prokazatelně ve spisu pod sp. zn. [REDACTED] u Obvodního soudu pro Prahu 2 nenachází; 4) o způsobu doručování obávkami typu I. a III. povinným subjektem.

2. Podle § 11a InfZ odst. 1 může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).
3. Podle § 15 odst. 1 pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
4. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného InfZ, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých InfZ umožňuje právo na informace omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity.
5. V souladu s citovaným ustanovením InfZ povinný subjekt nejprve zkoumal, zda je smyslem žádosti získání informace či zatížení povinného subjektu vyřizováním četných podnětů a žádostí a tedy zneužití práva na informace. Judikatura dovodila, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje.
6. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 7 As 101/2011-66 uvedl, že: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulanti, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“* K takové regulaci došlo právě novelou InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., když dle důvodové zprávy k tomuto zákonu zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítat žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, přičemž návrh ustanovení § 11a vycházel ze správní judikatury.
7. Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odeprána právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k

okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu.

8. Žadatel inicioval u povinného subjektu stovky řízení, když tato žádost o informace je v tomto roce devátou žádostí podle InfZ. Žádosti o informace směřují do žadatelem iniciovaných řízení, když se v řádu dnů po vlastním podání dotazuje, kdy bylo do spisu založeno to které podání, proč zákonný soudce rozhodoval určitým způsobem apod. Zároveň žadatel požaduje vyřízení žádosti ve lhůtě kratší než je zákonná lhůta 15 dnů. Pouhá skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí, přirozeně sama o sobě neznámá, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo na informace, je početnost, sériovost a stereotypnost žadatelem podaných žádostí, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 Ar 77/2014 – 9). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Podání žadatele považuje povinný subjekt za šikanózní a zneužívající institutů zakotvených v právním řádu. V případě nejasností či vlastní nespokojenosti s rozhodnutím zákonného soudce v daném řízení žadatel podává žádost o informace podle InfZ, kterou využívá k jakémusi sdělení osobní frustrace či nesouhlasu se způsobem vedení konkrétního řízení. Povaha jednání žadatele tak nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu).
9. Obecně platí, že hlavním smyslem a účelem práva na informace je kontrola veřejné správy (moci). Co naopak není smyslem a účelem práva na informace, nastínil Ústavní soud v usnesení zde dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, když uvedl, že „*právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“. Jak již bylo zmíněno výše, povinný subjekt poskytuje zejména informace o vlastní činnosti vyplývající z jeho působnosti.
10. Povinný subjekt posoudil obsah požadovaných informací a při hodnocení dospěl k závěru, že se nejedná o informace, které lze žadateli poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z podaných žádostí o informace žadatele je patrné, že k jejich podávání není motivován snahou o kontrolu výkonu veřejné moci či přispění k diskuzi o věcech veřejných, ale naopak zneužívá práva na informace a vytváří tak nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, který se každou takovou žádostí individuálně zabývá. Zneužívání práva však nemůže požívat právní ochrany.
11. Pro úplnost povinný subjekt uvádí, že na informace pod body 1, 2 a 3 zároveň dopadá zákonná výlučka podle § 2 odst. 4 InfZ, resp. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, když povinnost poskytovat informace se nevztahuje na dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, resp. rozhodovací činnost soudů s výjimkou rozsudků. Co se týče bodu 4 žádosti, žadatel požaduje informace o způsobu doručování obálkou typu III. Podle § 1 odst. 2 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení InfZ, se za informaci poskytovanou podle zákona nepovažují stanoviska a názory, sdělení o budoucích rozhodnutích a vytváření nových informací, zejména nově vytvářený výklad právních předpisů. Povinný subjekt neposkytuje informace o právních předpisech

České republiky, neposkytuje ani právní poradenství. Doručování do vlastních rukou v civilním řízení upravuje § 49 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Výklad právních předpisů jako informace dle InfZ, jak požaduje žadatel, je zákonem vyloučen.

12. Z výše uvedených důvodů rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a žádost žadatele odmítl.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha dne 20. února 2023

Mgr. Magdaléna Kubrychtová
předsedkyně soudu

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e**Rozhodnutí**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Magdalénou Kubrychtovou ve věci

žadatele: T. [REDACTED] R. [REDACTED], nar. [REDACTED]

o žádosti o poskytnutí informace ze dne 14. 2. 2023, kterou se domáhal poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v informaci, z jakého důvodu není v databázi Infosoud Ministerstva spravedlnosti ČR uvedena a zveřejněna žaloba pro zmatečnost, na obnovu řízení a dovolání ve věci vedené pod sp. zn. [REDACTED] (N. [REDACTED], S. [REDACTED], H. [REDACTED], B. [REDACTED]) MS v Praze ([REDACTED], soudce a předseda senátu Tomáš Bělohlávek) ze dne 12. 2. 2023, elektronicky e-mailem podaná téhož dne, doplněná originálem na podatelně OS P2 ke dni 13. 2. 2023,

takto:

Podle § 15 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ se shora uvedená žádost o poskytnutí informace **odmítá**.

O d ů v o d n ě n í :

1. Povinnému subjektu byla dne 14. 2. 2023 doručena žádost o poskytnutí informace podle InfZ, ve které žadatel požaduje v informaci, z jakého důvodu není v databázi Infosoud Ministerstva spravedlnosti ČR uvedena a zveřejněna žaloba pro zmatečnost, na obnovu řízení a dovolání ve věci vedené pod sp. zn. [REDACTED] (N. [REDACTED], S. [REDACTED], H. [REDACTED], B. [REDACTED]) MS v Praze ([REDACTED], soudce a předseda senátu Tomáš Bělohlávek) ze dne 12. 2. 2023, elektronicky e-mailem podaná téhož dne, doplněná originálem na podatelně OS P2 ke dni 13. 2. 2023.
2. Podle § 11a InfZ odst. 1 může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Žofková.

3. Podle § 15 odst. 1 pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
4. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného InfZ, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých InfZ umožňuje právo na informace omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity.
5. V souladu s citovaným ustanovením InfZ povinný subjekt nejprve zkoumal, zda je smyslem žádosti získání informace či zatížení povinného subjektu vyřizováním četných podnětů a žádostí a tedy zneužití práva na informace. Judikatura dovodila, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje.
6. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 7 As 101/2011-66 uvedl, že: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“* K takové regulaci došlo právě novelou InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., když dle důvodové zprávy k tomuto zákonu zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítat žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, přičemž návrh ustanovení § 11a vycházel ze správní judikatury.
7. Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odeprána právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu.
8. Žadatel inicioval u povinného subjektu stovky řízení, když tato žádost o informaci je v tomto roce desátou žádostí podle InfZ. Žádosti o informace směřují do žadatelem iniciovaných řízení, když se v řádu dnů po vlastním podání dotazuje, bylo do spisu založeno to které podání, proč zákonný soudce rozhodoval určitým způsobem apod. Zároveň žadatel požaduje vyřízení

žádosti ve lhůtě kratší než je zákonná lhůta 15 dnů. Pouhá skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo na informace, je početnost, sériovost a stereotypnost žadatelem podaných žádostí, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Podání žadatele považuje povinný subjekt za šikanózní a zneužívající institutů zakotvených v právním řádu. V případě nejasností či vlastní nespokojenosti s rozhodnutím zákonného soudce v daném řízení žadatel podává žádost o informace podle InfZ, kterou využívá k jakémusi sdělení osobní frustrace či nesouhlasu se způsobem vedení konkrétního řízení. Povaha jednání žadatele tak nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu).

9. Obecně platí, že hlavním smyslem a účelem práva na informace je kontrola veřejné správy (moci). Co naopak není smyslem a účelem práva na informace, nastínil Ústavní soud v usnesení zde dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, když uvedl, že „*právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“. Jak již bylo zmíněno výše, povinný subjekt poskytuje zejména informace o vlastní činnosti vyplývající z jeho působnosti.
10. Povinný subjekt posoudil obsah požadované informace a při hodnocení dospěl k závěru, že se nejedná o informaci, kterou lze žadateli poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z podaných žádostí o informace žadatele je patrné, že k jejich podávání není motivován snahou o kontrolu výkonu veřejné moci či přispění k diskusi o věcech veřejných, ale naopak zneužívá práva na informace a vytváří tak nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, který se každou takovou žádostí individuálně zabývá. Zneužívání práva však nemůže požívat právní ochrany.
11. Z výše uvedených důvodů rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a žádost žadatele odmítl.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha dne 20. února 2023

Mgr. Magdaléna Kubrychtová v.r.
předsedkyně soudu

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e**R o z h o d n u t í**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Magdalénou Kubrychtovou ve věci

žadatele: **B [REDACTED] V [REDACTED]**, nar. [REDACTED],
[REDACTED]

o žádosti o poskytnutí informací ze dne 10. 2. 2023, kterou se domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v 1) popsání mechanismu, kterým došlo k zásahu do rozhodování os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě zejména MSp; 2) zaslání metodiky os. Praha 2 v boji proti korupci a etického kodexu; 3) podání informace, kdo je R. S [REDACTED] a zda chápe význam zákona č. 480/1991 Sb., zákona č. 198/1993 Sb. a zákona č. 262/2011 Sb.,

takto:

Podle § 15 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ se shora uvedená žádost o poskytnutí informace v části B) bodu 1 a bodu 3 v části, zda-li R. S [REDACTED] chápe význam zákona č. 480/1991 Sb., zákona č. 198/1993 Sb. a zákona č. 262/2011 Sb., odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Povinnému subjektu bylo dne 13. 2. 2023 doručeno podání žadatele, které mj. obsahovalo žádost o poskytnutí informace podle InfZ, ve které žadatel požaduje 1) popsání mechanismu, kterým došlo k zásahu do rozhodování os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě zejména MSp; 2) zaslání metodiky os. Praha 2 v boji proti korupci a etického kodexu; 3) podání informace, kdo je R. S [REDACTED] a zda chápe význam zákona č. 480/1991 Sb., zákona č. 198/1993 Sb. a zákona č. 262/2011 Sb.
2. Podle § 11a InfZ odst. 1 může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).
3. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného InfZ, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat

restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých InfZ umožňuje právo na informace omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity.

4. V souladu s citovaným ustanovením InfZ povinný subjekt nejprve zkoumal, zda je smyslem žádosti získání informace či zatížení povinného subjektu vyřizováním četných podnětů a žádostí a tedy zneužití práva na informace. Judikatura dovodila, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje.
5. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 7 Ar 101/2011-66 uvedl, že: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“* K takové regulaci došlo právě novelou InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., když dle důvodové zprávy k tomuto zákonu zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítat žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, přičemž návrh ustanovení § 11a vycházel ze správní judikatury.
6. Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu.
7. Žadatel inicioval u povinného subjektu stovky sporů. Zároveň žadatel hojně využívá institutů upravených v zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Pouhá skutečnost, že žadatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo na informace, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 Ar 77/2014 – 9). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Podání žadatele považuje povinný subjekt za šikanózní a zneužívající institutů zakotvených v právním řádu. V případě nejasností či vlastní nespokojenosti s rozhodnutím zákonného soudce v daném řízení žadatel podává žádost o informace podle InfZ, kterou využívá k jakémusi sdělení osobní frustrace či nesouhlasu se způsobem vedení konkrétního řízení. Žadatel se zřejmě domnívá, že je vůči jeho osobě přístupováno soudem odlišným způsobem, když se domáhá popsání mechanismu, kterým mělo dojít k zásahu do rozhodování povinného subjektu ve vztahu k jeho osobě zejména Ministerstvem spravedlnosti. V žádostech o informace obecně odkazuje na čísla zákonů či

ustanovení ústavních zákonů (viz rovněž žádost vedená pod sp. zn. [REDAKCE]). Povaha jednání žadatele tak nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu). Předešlé žádosti o informace dle InfZ téhož žadatele byly odmítány dle § 2 odst. 4 InfZ (např. sp. zn. 40 [REDAKCE] ve spojení s rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti ČR č. j. [REDAKCE]), když žadatel byl v daném rozhodnutí poučen, že v souladu s InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

8. Obecně platí, že hlavním smyslem a účelem práva na informace je kontrola veřejné správy (moci). Co naopak není smyslem a účelem práva na informace, nastínil Ústavní soud v usnesení zde dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, když uvedl, že „*právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“. Jak již bylo zmíněno výše, povinný subjekt poskytuje zejména informace o vlastní činnosti vyplývající z jeho působnosti.
9. Povinný subjekt posoudil obsah požadovaných informací a při hodnocení dospěl k závěru, že se nejedná o informace, které lze žadateli poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z podaných žádostí o informace žadatele je patrné, že k jejich podávání není motivován snahou o kontrolu výkonu veřejné moci či přispění k diskuzi o věcech veřejných, ale naopak zneužívá práva na informace a vytváří tak nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, který se každou takovou žádostí individuálně zabývá. Zneužívání práva však nemůže požívat právní ochrany.
10. Z výše uvedených důvodů rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a žádost žadatele odmítl.
11. Pro úplnost povinný subjekt uvádí, že žádosti o informace v bodech 2 a 3 v části, kdy žadatel požadoval informaci, kdo je R. Sochor, bylo vyhověno.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha dne 15. února 2023

Mgr. Magdaléna Kubrychtová
předsedkyně soudu

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e**R o z h o d n u t í**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Magdalénou Kubrychtovou ve věci

žadatele: **B**, **V**, nar. **[REDACTED]**

o žádosti o poskytnutí informací ze dne 10. 2. 2023, kterou se domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v 1) popsání mechanismu, kdy dochází k rozhodování os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě dle pol. objednávky, které je prokázáno; 2) doložení manuálu os. Praha 2 v boji proti korupci a etického kodexu; 3) informaci, nakolik si jsou soudci os. Praha 2 vůči jeho osobě vědomi své ústavní povinnosti, jakož i skutečnosti, že EU již v roce 2011 uložila členským státům opatření proti korupci; 4) informaci, jaké opatření učinil povinný subjekt ve vztahu k činnosti os. Praha 2 v daném směru; 5) informaci, proč os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě nedodržuje § 2, § 3, § 4 zákona č. 198/1993 Sb., + čl. 1, čl. 2, čl. 4, čl. 81, čl. 82, čl. 83, čl. 90 a čl. 96 Ústavy jakož i čl. 7, čl. 1, čl. 3, čl. 10, čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod,

takto:

Podle § 15 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ se shora uvedená žádost o poskytnutí informace v části **I. bodech 1, 3, 4 a 5 odmítá.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Povinnému subjektu bylo dne 13. 2. 2023 doručeno podání žadatele, které mj. obsahovalo žádost o poskytnutí informace podle InfZ, ve které žadatel požaduje 1) popsání mechanismu, kdy dochází k rozhodování os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě dle pol. Objednávky, které je prokázáno; 2) doložení manuálu os. Praha 2 v boji proti korupci a etický kodex; 3) informaci, nakolik si jsou soudci os. Praha 2 vůči jeho osobě vědomi své ústavní povinnosti, jakož i skutečnosti, že EU již v roce 2011 uložila členským státům opatření proti korupci; 4) informaci, jaké opatření učinil povinný subjekt ve vztahu k činnosti os. Praha 2 v daném směru; 5) informaci, proč os. Praha 2 ve vztahu k jeho osobě nedodržuje § 2, § 3, § 4 zákona č. 198/1993 Sb., + čl. 1, čl. 2, čl. 4, čl. 81, čl. 82, čl. 83, čl. 90 a čl. 96 Ústavy jakož i čl. 7, čl. 1, čl. 3, čl. 10, čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod.
2. Podle § 11a InfZ odst. 1 může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovést, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a

- odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).
3. Při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, provedeného InfZ, je třeba jakákoli omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých InfZ umožňuje právo na informace omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu zákona i ústavně zaručeného práva garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace představuje ve vztahu k veřejné správě jednu ze záruk zákonnosti, která by extenzivním výkladem byla značně omezena. Právo na informace však není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity.
 4. V souladu s citovaným ustanovením InfZ povinný subjekt nejprve zkoumal, zda je smyslem žádosti získání informace či zatížení povinného subjektu vyřizováním četných podnětů a žádostí a tedy zneužití práva na informace. Judikatura dovodila, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje.
 5. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 7 *As 101/2011-66* uvedl, že: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulanti, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“* K takové regulaci došlo právě novelou InfZ zákonem č. 241/2022 Sb., když dle důvodové zprávy k tomuto zákonu zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahoval výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítat žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, přičemž návrh ustanovení § 11a vycházel ze správní judikatury.
 6. Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu.
 7. Žadatel inicioval u povinného subjektu stovky sporů. Zároveň žadatel hojně využívá institutů upravených v zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Pouhá skutečnost, že žadatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího práva na informace, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 8 *As 77/2014 – 9*). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Podání žadatele považuje povinný subjekt za šikanózní a

zneužívající institutů zakotvených v právním řádu. V případě nejasností či vlastní nespokojenosti s rozhodnutím zákonného soudce v daném řízení žadatel podává žádost o informace podle InfZ, kterou využívá k jakémusi sdělení osobní frustrace či nesouhlasu se způsobem vedení konkrétního řízení. Žadatel se zřejmě domnívá, že je vůči jeho osobě přístupováno soudem odlišným způsobem, když se domáhá popsání mechanismu, dle kterého má být v jeho sporech rozhodováno „dle politické objednávky“. V žádostech o informace obecně odkazuje na ustanovení ústavních zákonů (viz rovněž žádost vedená pod sp. zn. 40 Si 85/2023). Povaha jednání žadatele tak nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu). Předešlé žádosti o informace dle InfZ téhož žadatele byly odmítány dle § 2 odst. 4 InfZ (např. sp. zn. [redacted] ve spojení s rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti ČR č. j. [redacted] když žadatel byl v daném rozhodnutí poučen, že v souladu s InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

8. Obecně platí, že hlavním smyslem a účelem práva na informace je kontrola veřejné správy (moci). Co naopak není smyslem a účelem práva na informace, nastínil Ústavní soud v usnesení zde dne 18. 12. 2002, sp. zn. *III. ÚS 156/02*, když uvedl, že „*právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti*“. Jak již bylo zmíněno výše, povinný subjekt poskytuje zejména informace o vlastní činnosti vyplývající z jeho působnosti.
9. Povinný subjekt posoudil obsah požadovaných informací a při hodnocení dospěl k závěru, že se nejedná o informace, které lze žadateli poskytnout podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z podaných žádostí o informace žadatele je patrné, že k jejich podávání není motivován snahou o kontrolu výkonu veřejné moci či přispění k diskusi o věcech veřejných, ale naopak zneužívá práva na informace a vytváří tak nepřiměřenou zátěž povinného subjektu, který se každou takovou žádostí individuálně zabývá. Zneužívání práva však nemůže požívat právní ochrany.
10. Z výše uvedených důvodů rozhodl povinný subjekt tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a žádost žadatele odmítl.
11. Pro úplnost povinný subjekt uvádí, že žádosti o informace v části I. bodu 2, tedy doložení manuálu povinného subjektu v boji proti korupci a etického kodexu, bylo vyhověno.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha dne 15. února 2023

Mgr. Magdaléna Kubrychtová
předsedkyně soudu